

Geschoten maar niet dood

Jorick West

Ik zat op de fiets richting werk in Nijmegen. Vorst en rijp waren zichtbaar op de velden en er hing een lichte mist in een lucht gevuld met zon. Onderweg vlogen groepen kolganzen richting het noorden. Hun terugvlucht van 3000 kilometer richting veelal Siberische broedgronden komt sinds een paar dagen alweer op gang.

Net voorbij park Lingezen hoorde ik meerdere knallen. Daar was iemand weer zijn kostbare vrije tijd ten faveure van een maatschappelijk probleem aan het opofferen. Mijn gedachten schieten dan elke keer naar een onderzoek van de universiteit Wageningen naar vraatschade door ganzen. In de zomer is die op veel begraasde percelen zeker aanwezig. In de winter bedraagt deze in zijn totaliteit nog geen 3%. Met ietwat cynische onderton gezegd, in deze tijd van het jaar geen serieus probleem dus, kenbaar gemaakt door een nieuw salvo knallen.

Net na het tunneltje bij Ressen ligt er een aangeschoten grauwe gans, onder het bloed en creperend, midden op het fietspad. Hij had de dood uitgesteld en zijn lijden, vliegend met een schot hagel in het lichaam, nog 300 meter weten te verlengen. Ik prevelde een gebedje richting de Griekse god Nemesis dat de jager in kwestie zich in zijn voet zou schieten. Hier had ik namelijk geen zin in. Fulmineren op afstand is een stuk makkelijker dan dat het probleem recht voor je uit de lucht komt vallen. Dat schuiven we liever iemand anders in de schoenen.

Zoals in een bloederige western hoorde je het dier “wheezen.” De vogel hoestte bij elke ademhaling bloed en zou verdrinken in zijn doorzeefde longen. Pruttelend stroomde het bloed over het fietspad. Dit is doodstrijd en aangezien de Heer in al zijn goedheid en alwetendheid ganzen ook zenuwen heeft gegeven, een trage en pijnlijke. In het grote geheel stellen een paar

warme bloeddruppels op een koude zaterdagochtend niks voor. Wel staat dit partijtje bloedsport in mijn ogen symbool voor de meeste crises in onze “samenleving.” We jagen graag problemen aan de achterkant na. Reactief ingegeven vanuit onvrede en met als resultaat symboolpolitiek. Waardoor in dit geval ganzen en op andere momenten asielzoekers, klimaat, Afrikanen, kinderen, wolven, alleenstaande ouderen, en zo verder de dupe van zijn. De echte problematiek en structurele oplossingen onzichtbaar latend aan de voorkant.

Ik had aan deze achterkant niet de ballen, dan wel humaniteit of hoe je het noemen wil, om het dier de nek om te draaien.

Ik stapte op en reed richting het volgende salvo. Boven een veld met plastieken lokganzen vielen weer drie ganzen uit de lucht. De jager sukkelde richting zijn “stuks”. Het emotioneel synoniem voor een geschoten dier in jagersjargon. Het moet natuurlijk wel leuk blijven. Twee van de drie vogels bleken wederom aangeschoten. Deze man was geen topschutter. Dat was wel duidelijk. Hangend aan hun nek in de warme hand van deze probleemoplosser probeerden ze geheel vruchteloos te ontsnappen aan de dood. Ik hoopte voor ze dat magere Hein snel zijn gezicht liet zien. Dan kunnen we met het verstommen van het gegak ook meteen onze eigen ogen weer sluiten.

